

ZÁMEK LÁSKY

Dokáží se zbavit stínů minulosti?

Cathy Kelly

ZÁMEK
LÁSKY

Cathy Kelly

ZÁMEK
LÁSKY

Přeložila Šárka Kubánková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Cathy Kelly

All rights reserved.

Z anglického originálu *The House on Willow Street*
(Published by HarperCollins Publishers, London, 2012)

přeložila © 2013 Šárka Kubánková

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978074615474

*Mému drahému manželovi Johnovi
a našim báječným synům, Dylanovi a Murraymu.
Naším roztomilým mazlíčkům – Dinky, Licky,
Scamp u toho také byli.*

Prolog

Danae Rahillová dávno zjistila, že práce poštačky v malém městě vyžaduje mnohem víc než jen rychle vyřídit výplatu penzí a zajistit převod peněz. Řídila poštovní úřad v Avalonu už patnáct let a viděla snad všechno. Nebylo totiž možné se tomu vyhnout. Naprosto diskrétní Danae zjistila, že zná všechna tajemství obyvatel městečka, ačkoli o to nikdy nestála.

Viděla, jaké částky posílají slečny McGintyovy do Londýna svému bratrovi, který tam odjel před padesáti lety zbohatnout, ale nakonec skončil na ubytovně.

Práce ve stavebnictví se teď nedá sehnat, říkala jedna z drobných slečen McGintyových, její subtilní, jako pergamen vyschlé ruce dopisovaly adresu, kterou už znala z paměti.

Danae však věděla, že do téhle ubytovny se Irové stahují, až když jim pítí přeroste přes hlavu a potřebují se prostě jen někde vyspat.

„To musí být hrozné, když takový šikovný a pracovitý člověk nemůže sehnat práci,“ příkyvovala Danae laskavě.

Danae často viděla, jak vdovec pan Dineen posílá nekonečnou řadu balíčků a dopisů svým dětem a vnoučatům do všech částí světa, ale nikdy neslyšela, že by byl sedl na letadlo a vypravil se někoho z nich navštívit.

Prošly jí rukama doporučené dopisy od soudu, slzami zkropená parte a kondolence, svatební oznámení a ve dvou případech i smutná, chvatně sepsaná upozornění pro hosty, že svatba byla zrušena. Viděla, jak se po ztrátě zaměstnání dokáže osobní účet rychle scvrknout na nulu, a pravidelně sledovala i osamělé seniory, pro něž je okamžik vyzvednutí penze vzácnou příležitostí, kdy si mohou promluvit s nějakou lidskou bytostí.

Lidé Danae zcela důvěřovali a svěřovali jí své záležitosti, protože bylo všeobecně známo, že Danae nikdy s nikým neprobírá osobní záležitosti jiných lidí. Navíc nebyla vdaná. Neexistoval žádný pan Rahill, kterému by večer u krbu v domku na konci Vrbové ulice vyprávěla příběhy. Danae nikdy nikdo neviděl, že by v cukrárně klábosila a drbala s partou kamarádek. Všichni v Avalonu se shodovali, že je naprosto diskrétní.

Někdy se třeba taktně poptala, jak nějaká záležitost od minule dopadla, jestli se splnilo nějaké přání nebo vyšel plán, ale stejně tak bez ptaní doká-

zala poznat, že daná osoba chce, aby na jejich poslední konverzaci zcela zapomněla.

Danae byla ztělesněná laskavost.

Ale i tak se našly vnímavější obyvatelky Avalonu, které cítily, že jejich poštačku obklopuje jakési tajemství, protože zatímco ona znala mnoho detailů z jejich životů, ony o ní nevěděly skoro nic, ačkoli v jejich městečku bydlela už dobrých osmnáct let.

„Vždycky se o všechno tak zajímá, ale přitom...“, prohlásila paní Ryanová, nadšená čtenářka skandinávských detektivek, která měla na starosti rozpis služeb na úklid v kostele. Teď se snažila najít správná slova: „... přitom je taková jako odtažitá.“

„Přesně tak,“ souhlasila paní Moloneyová, která milovala drby, ale nikdy se jí z Danae nepodařilo vyštárat ani zlomeček informace. Poštmistrová zkrátka držela jazyk za zuby, z ní by nic nevypáčila ani KGB.

Už jen to její jméno: Danae. Takové divné jméno. Tak se přece nejmenovala žádná světica ani nikdo podobný.

„Asi je to řecké jméno,“ odfrkla si paní Ryanová, která se jmenovala Agnes a byla na to pyšná.

„Vždyť my ani nevíme, kdy jí umřel manžel,“ posteskla si paní Moloneyová.

„*Jestli* vůbec někdy nějakého měla,“ prohlásila paní Lombardyová.

Paní Lombardyová byla vdova a neuběhl jediný den, aby nepromluvila o svém milovaném nebožtíkovi Robertovi, který byl v jejích očích tím hodnější a laskavější, čím více času od jeho smrti uplynulo. Podle jejího názoru patřilo k povinnostem vdovy udržovat vzpomínku na manžela stále živou. Jednou se Danae velice mazaně na manžela zeptala, protože koneckonců Danae lidé oslovovali paní, i když bydlela sama v malém domku na konci Vrbové ulice a společnost jí dělal jen pes a několik slepic.

„Už s námi není,“ řekla Danae a na tváři se jí rozhostil neproniknutelný výraz.

„No tak to jí jistě utekl s nějakou jinou, chudince,“ zkonstatovala paní Ryanová.

Danae samozřejmě taky vypadala jinak než ostatní.

Všechny tři dámy to vnímaly tak, že dlouhé melírované vlasy by Danae měla nosit aspoň uhlazené a sepnuté a že by na sebe poštmistrová vůbec měla dbát a chodit trochu důstojněji oblékaná, neměla by nosit dlouhé plandavé šaty, které vypadají jako ze sekáče. No a tedy ty její šperky!

„Já vždycky tvrdím, že člověk nic nezkaží prostou šňůrkou perliček,“ prohlásila paní Byrneová, která měla v kostele na starosti květinovou výzdobu. Roky opakování této mantry přinutily jejího manžela, po celém městě známého jako *Chudák Bernard*, aby jí k výročí svatby daroval perly.

„A ty její šílené náhrdelníky! Obrovské kusy nějakých kamenů nebo dřeva, to všechno zavěšené na kůži, a ty její jantary a bůhví co...“ vrtěla hlavou paní Lombardyová.

„Co se jí nezdá na normálním řetízku s křížkem? To bych tedy ráda věděla!“

Propíraly Danae, zatímco si v hotelu Avalon dávaly v pátek ráno kávičku. A jistá Belle, majitelka hotelu, podivuhodně lehkonohá a hbitá na skutečně korpulentní dámu, velice bedlivě naslouchala jejich rozhovoru.

Belle měla uši jak rys.

„Hlavně že si platím tolik personálu,“ sdělila Belle Danae později toho dne, když si na poštu zaskočila pro pár archů známek, protože automat v hotelu zase přestal fungovat a *někdo* ho opět nenechal opravit tak, jak slíbil.

„Přisahám, že tu holku od nás z kanceláře asi zabiju,“ prohlásila Belle zachmuřeně. „Od té doby, co se zasnoubila, nehnula malíčkem. To, že nenechala opravit automat na známky, je jenom špička ledovce. Pořád si pod stolem čte časopisy pro nevěsty, když si myslí, že ji nikdo nevidí. Jako by snad záleželo na tom, jakou barvu mají růže ve vázách na svatební tabuli.“

Stejně jako Danae i Belle bylo něco přes padesát. Byla dvakrát vdaná a nad holčičí nadšení z příprav na svatbu byla více než povznesená. Jako zázrakem však měl její hotel dobré příjmy právě ze svatebních hostin, což bylo velmi zvláštní, protože Belle pohlížela na manželství jako na riskantní podnik, předem odsouzený k neúspěchu. „Jediná otázka spočívá v tom, *kdy* k tomu krachu dojde,“ tvrdila.

„Ty místní čarodějnice tě dneska ráno pěkně drbaly v hotelové kavárně,“ oznámila své kamarádce. „Myslí si, že za touhle skleněnou přepážkou skrýváš mnohem víc než jen korespondáky a známky.“

„O mě se nikdo nezajímá,“ odvětila Danae vesele. „Asi máš moc bujnou fantazii, Belle. Možná mluvily spíš o tobě, paní podnikatelko.“

Danae měla hodně práce, podobně to na avalonské poště vypadalo každé zářijové ráno.

Raphael Ponti z avalonského lahůdkářství se Danae svěřil, že má starost o svou ženu Marie-France, protože strašně ošklivě kašle a odmítá jít k doktorovi.

„Pořád mi dokolečka tvrdí, že není nemocná a doktora nepotřebuje,“ stěžoval si unaveně.

Danae pečlivě vážila balíček pro jediného syna Pontiových, který bydlel v Paříži.

Kdyby patřila k lidem, kteří udílejí rady, navrhla by Raphaelovi, že by se o tom kašli měl zmínit jejich synovi. Marie-France by se kvůli synovi klidně postavila na hlavu a udělala by, co jí řekne. Pár slov mířených do těch správných uší by udělalo lepší službu než neustále nutit Marie-France, aby šla k doktorovi – protože to mohla vnímat jako věčné rýpání a neviděla za tím lásku a starost.

Jenže Danae rady nerozdávala, nestrkala nos do věcí, do kterých jí nic není.

Zašel za ní otec Liam a stýskal si, že farnost asi brzy zanikne, protože lidé nechodí na mši a už ani nic neházejí do kostelní pokladničky.

„Opouštějí církev právě teď, když ji potřebují víc než kdy dřív,“ sděloval jí s vykulenýma očima.

Danae si uvědomovala, že otec Liam je unavený z práce, unavený z toho, jak každý očekává, že bude rozumět jeho trápením – a on má přitom své vlastní trable. Z jiného zaměstnání by otec Liam už dávno odešel na penzi, aby si mohl každý den pravidelně měřit krevní tlak a chránit se před stresem.

Ještě více otec Liam bědoval, že jeho nový kaplan, otec Olumbuko, veselý a aktivní chlapík, vůbec není Ir.

„Je z Nigérie!“ zvolal otec Liam, jako by to vysvětlovalo vše. „Vždyť on vůbec neví, jak to tu u nás chodí!“

Danae si pomyslela, že avalonským vůbec neuškodí, když se naučí, jak to chodí v Nigérii, ale nechala si to pro sebe.

Danae zaskočila do zadní místnosti, aby postavila vodu na čaj, a odsud zaslechla bzučák, který oznamoval, že na poštu někdo vstoupil.

„Danae, nemusíte spěchat,“ ozval se jasný a veselý hlas.

Byla to Tess Powerová. Tess vlastnila místní starožitnictví, Staré časy, lákavý obchůdek, kterému se Danae naučila vyhýbat. Vždycky ji tam totiž ovládlo neodolatelné nutkání koupit si něco výstředního, o čem ani nevěděla, že by po tom toužila, dokud to v Tessině krámku nespátřila. Tess to tam měla krásné, jako v miniatuře nějakého velkolepého zámku. Židle potažené brokátem, toaletní stolky z palisandrového dřeva, stříbrné bibeloty a ozdůbky a starožitné sametové draperie, na kterých vystavovala šperky.

Člověk si do Starých časů zaskočil koupit malý dárek někomu k narozeninám a odcházel o pár hodin později, protože prostě neodolal a odnášel si malou brož s diamantem ve tvaru plameňáka, soupravu starožitných příborů nebo aspoň rozvrzanou židli, že si ji dá vedle postele jako stolek na telefon. To se všeobecně vědělo.

„Tess Powerová by dokázala prodat i led Eskymákům,“ tak ji ohodnotila Belle.

Právě od Belle se Danae dozvěděla, že Tess pochází z rodiny Powerových, jimž kdysi patřil Avalonský zámek. Obrovskou a nyní opuštěnou stavbu tyčící se na kopci nad městem založili Tessini předci De Paorovi v dobách raného feudalismu.

Rodině dávno došly všechny finance a sídlo prodali krátce po smrti Tessina otce. Od Belle se Danae také dozvěděla, že Tess má sestru.

„Divoška,“ tímto jediným slovem Belle charakterizovala Suki Powerovou. Suki z Avalonu utekla a provdala se do slavné americké rodiny, politické dynastie Richardsonů.

„Jsou něco jako Kennedyové,“ poznamenala Belle, „ale vypadají líp.“

Tři roky Suki strávila rozdáváním úsměvů a tvářila se jako ideální manželka politika, potom se rozvedla a napsala bestseller na téma feminismu.

Danae, která ráda zkoumala lidské povahy, to znělo docela zajímavě. Třeba ta Suki bude stejně zvláštní jako Tess. Tess byla nenápadně krásná a zdálo se, jako by svou krásu z nějakého nepochopitelného důvodu skrývala.

„Dobrý den, Tess, jak se máte?“ zeptala se Danae, jakmile se vynořila ze zadní kanceláře s hrnkem čaje.

„Fajn, díky,“ odpověděla Tess. Stála u nástěnky a měla na sobě postarší šedý vlněný svetr a odřené džíny, které ji těsně obepínaly.

Tess muselo být už přes čtyřicet, protože měla dospívajícího syna, ale vypadala mladší, ačkoli se nikdy ani trochu nemalovala a na její krásné, jemně modelované tváři se neobjevila ani stopa make-upu. Světlé vlasy nosila ostříhané nakrátko a dost neposlušně se jí vlnily, takže často vypadala, že si je snad v ranním spěchu jen projela rukou. Přesto z ní každý jen trochu vnímavější muž nerad spouštěl oči a musel obdivovat jemné linie jejích lícních kostí a elegantní labutí šíji pod krátce sestřiženou hustou čupřinou.

„Jen jsem se chtěla zeptat, jestli bych tu nemohla na nástěnku připíchnout reklamu na Staré časy, to je všechno.“

„Jistě,“ odpověděla Danae s úsměvem.

Normálně všechny vývěsky radši kontrolovala, aby se na nástěnce neobjevilo něco, co by šokovalo útlocitnější obyvatele městečka, ale u Tess si byla zcela jistá, že tam nepřidá nic pohoršlivého. Nástěnka fungovala bez problému, dokud na ni nějaký vtipálek nepřipíchl inzerát, že hledá dámy do první avalonské erotické show:

Hledáme zkušené tanečnice, co dokážou pořádně natřásat prsa!

Většina obyvatelk Avalonu se tomu s chutí zasmála, ačkoli chudáka otce Liama to tak rozrušilo, že si údajně musel dát pořádnou dávku ze svého foukátka, když to slyšel.

„Jak jdou obchody?“ zeptala se Danae.

Tess se zamračila. „Moc dobře ne. Proto jsem napsala tyhle letáčky. Všude je lepím a zajedu taky do Arklow, abych je tam rozvěsila. Je třeba lidem připomenout, že tu máme obchod se starožitnostmi, povzbudit je, aby mi přinesli něco prodat, nebo aby ke mně do krámku jen tak zaskočili. Dřív mi letní sezóna dokázala vydělat, abych krám udržela přes zimu, ale to už není pravda.“ Podívala se Danae do očí.

Danae jí věnovala profesionální úsměv. Ačkoli Tess dobře neznala, cítila, že to není typ ženy, která chce slyšet soucitná slova a falešná ujištění, že nakonec všechno dobře dopadne, nebo že starožitnictví přežije, i když ostatní obchody musejí kvůli probíhající krizi zavírat.

Místo toho řekla: „Hlavu vzhůru, musíme doufat, to jediné nám zbývá.“

„Přesně to tvrdím,“ přikývla Tess a na tváři se jí objevil úsměv.

Velké šedé oči jí zajiskřily a koutky plných rtů se zvedly. Na moment Danae připomněla slavnou olejomalbu aristokratické krásy z osmnáctého století, protože Tess se kolem milé a krásné tváře kroutily blondaté kudrlinky podobně jako té krasavici na obraze. Žena jako Tess může mít spousty mužů, určitě o ni musejí projevovat zájem, ale podle posledních místních drbů ji opustil manžel a zůstala sama se dvěma dětmi.

Zdání někdy může klamat. To Danae Rahillová věděla moc dobře.

Jakmile Danae toho dne zavřela poštovní úřad, zamířila hned domů. Milovala tohle městečko, svůj adoptivní domov. Tak moc se lišilo od velkoměsta, kde vyrůstala. Když jí zemřel otec, žily s matkou ve vybydleném dvoupokojovém bytě ve čtvrtém patře starého činžáku. O koupelnu se dělily se sousedy na patře. Chudoba byla společným jmenovatelem všech nájemníků domu. Lidé si na balkony místo truhlíků s květinami dávali prádlo a pytle s uhlím.

Podle všeho je měla chudoba sblížovat, jenže to neplatilo. Příkladním případem Danaeiny matky. Její matka mezi nimi a sousedy vytvořila bariéru.

„Jsme lepší než oni,“ říkávala Sibyl každý den po nějakém dalším trapasu, jako když se třeba obě musely postavit do fronty na záchod, protože pan Rourke z čísla sedm měl střevní problémy – v den výplaty to totiž přehnal s pitím. „Nikdy jim nic nepovídej, Danae. Nechci, aby cizí lidi něco věděli o našich záležitostech.“

Jakmile Danae povyrostla, našla si své vlastní důvody, proč se lidí stranit.

Potom se Danae přestěhovala do Avalonu a každou volnou chvíli věnovala prohlídkám tohoto krásného města; zkoumala, jak se jeho historie odráží v různých architektonických stylech. Původně to byla jen vesnice sestávající

z několika domků pro poddané z panství De Paorů. Tyto malé cihlové domky postavené ve vlnitých řadách po stráni měli teď v oblibě obyvatelé velkoměsta, kteří chtěli najít nějaké útočiště u moře. Ze stejného období pocházelo ještě pár dalších staveb, třeba hotel Avalon s lázněmi, který řídila Belle. Zbytek města tvořila směsice domků v americkém stylu, které ve třicátých letech postavili u pobřeží developeři, pár moderních paneláků a sem a tam se objevila typická irská chaloupka s malými okny.

Danae měla dům na řídce osídlené jižní straně Avalonu, až na konci Vrbové ulice, což byla dlouhá strmá ulička, která se klikatě šplhala do kopce. Sousedily s ní pouze trosky středověkého opatství napravo a Avalonský zámek, kdysi honosné sídlo, které se tyčilo na kopci nad jejím domem. Velké žulové sloupy nesly oprýskaná kovová vrata uzavírající příjezdovou cestu, kterou kdysi lemovala nádherná alej. Mnoho ze stromů však už spadlo, nebo je poškodil čas stejně jako dům sám. Ten posledních dvacet let smutně zel prázdnotou.

Hluboko dole pod Vrbovou ulicí se nacházel Avalonský záliv s podkovo-
vitou písčitou pláží, který do městečka už mnoho let o prázdninách přitahoval milovníky moře a slunce.

Avalon byl typické přímořské letovisko, kde během zimy bydlelo nanejvýš pět tisíc lidí, ale v létě se počet obyvatel přinejmenším ztrojnásobil. Domovem mnoha návštěvníků se v létě staly dva karavanové kempy na dunách; ti bohatí jezdili do Dunes, krásně udržovaného areálu, kde stála asi stovka převážně soukromých karavanů uprostřed nádherných malých zahrádek. Kousek dál po pláži se nacházel kemp Cabana-Land, kde se pokaždé mačkalo tolik karavanů, kolik se jich tam majiteli tábořiště podařilo vecpat. Tam se konaly nekonečné večírky, pořád se pilo a opékaly ryby, přestože všude se objevovaly značky upozorňující na zákaz grilování na pláži.

Jižní strana kopce, kde bydlela Danae, se hodně lišila od zbytku města. Tady rostly ve velkém množství divoké rododendrony a začínal zde Avalonský háj, velký les zasazený před mnoha stoletími předky Tess Powerové. Domek Danae obklopovala bujně rostoucí zahrada, chráněná před větrem od moře půlkruhem stromů, hlavně jasany a černými bezy. Také tu měla jeden dub, avšak obávala se, že další zimu už tenhle strom nepřezijí.

Nesmírně ráda hladila prsty jeho rozpraskanou kůru a cítila, jak do ní z těla staříčkého obra proudí životní síla.

Ve svatyni její zahrady báječně prospívalo kapradí, které nikde jinde v Avalonu nerostlo, její zimní růže měly úžasné květy, narcisy a krokusy rozkvétaly o týdny dříve než u jiných lidí. Malé mořské orchideje, které se daly

najít jenom v pichlavé trávě na mořských dunách, tu rostly úplně bujně a tvořily divoké shluky ve všech koutech Danaeiny zahrady.

Danae vystoupila z auta a otevřela vrata na zahradu; okamžitě k ní příběhla Lady, fenka se stříbřitě šedou kožešinou a svítivýma světle modrýma očima kanadského vlka. Za Lady se hnaly slepice, nahlas kvokaly, jako by jí chtěly sdělit nějaké novinky. Danae nejdřív objala Lady a pak poplácala slepice po lesklém peří, dávala si dobrý pozor, aby se přivítala se všemi osmi, protože jinak by na sebe žárlily.

Cora, nejstarší nosnice, kterou Danae nedávno zachránila, strašlivě žárlila na své družky. Po dvou týdnech pravidelného krmení a péče se Cora jasně rozhodla, že Danae je její ochránkyně a nejmilovanější bytost vůbec. Pořád ještě měla trochu vypelichané peří, protože prožila dva roky jako nosnice v drůbežárně, ale její osobnost zářila i přes tento estetický nedostatek.

Nejlegračnější ze slepic byla Mara. Jmenovala se po Danaeově neteři. Mara byla lesklá rodajlendka, kterou si vzala z místní záchranné stanice pro ptactvo. Tohle ukvokané stvoření si pořád celé rozčepýřené čechrlo peří na křídlech při sebemenším zvuku. Mara se občas rozhodla, že zůstane v kurníku, když nastala doba krmení. Čekala, až ji Danae bude prosit a lákat. Chovala se jako rozmazlená hvězda. Kdykoli začal vát velký vítr, vylezla si na střechu kurníku a kvokala tam, jako by ji nepřízeň počasí vůbec nezajímala.

„Je naprosto šílená,“ upozornila Danae Mara, když se jí její jmenovkyně představila tím, že přistála na střeše jejího limetkově zeleného fiatu Uno a potěšeně tam trůnila s roztaženými křídly s grácií Nilské královny. „Proto jsi ji pojmenovala po mně?“

„Ne!“ smála se Danae. „Protože je krásná a přilnula ke mně okamžitě, hned jak jsme se seznámily. Tím mě úplně dostala... Navíc,“ pokračovala Danae, „je to rusovláska a září jasně jako oheň.“

Mara byla vždycky dost svá a docela excentrická bytost a měla zuřivě rudé vlasy, které se jí bujně vlnily kolem tváří.

„No, omlouváš to moc hezky,“ zasmála se Mara.

Mara už strašně dlouho nepřijela na návštěvu, uvědomila si Danae, když hladila své slepice. V rodině jejího bratra se mluvilo o tom, že se její neteř brzy zasnoubí s někým z práce. Čekalo se to „každou chvíli“, aspoň to tvrdil Morris, Danaeina mladší bratr.

Lesem se začal prohánět vítr a na nebi se objevily velké temné mraky. Dnes v noci nebudou vidět žádné hvězdy. Danae milovala pohled na noční oblohu, bavilo ji pozorovat Malý a Velký vůz, zvlněný Orion a své nejoblíbenější souhvězdí Kassiopeia. Ostře špičaté W Kassiopeie bylo první souhvězdí,

kteřé se na obloze naučila poznávat tenkrát dávno, když sedávala na požárním schodišti azylového domu, koukala se do tmy nad sebou a nic nevnímala.

Jedné noci jí kdosi podal kapesník, aby si osušila oči, a začal jí laskavě ukazovat hvězdy, až Danae přestala plakat, zpozorněla a zjistila, že se na něco opravdu dívá, místo aby jako obvykle zírala do prázdna a vnímala jen svou vlastní bolest. Ta noc pro Danae znamenala předěl. Poprvé se vynořila z bolesti, aby se podívala na svět, a najednou slyšela jinou lidskou bytost, které na ní záleželo a byla na ni laskavá – tehdy poprvé za celé roky někomu dovolila, aby ji ukonejšil.

O mnoho let později měly hvězdy ještě stále velkou moc dotknout se Danaeinych pocitů a citů – je totiž nemožné podívat se na noční oblohu plnou hvězd a neuvědomit si přitom, že jsi jen malinká částička velkého vesmíru a že problémy, které tě trápí, se jednoho dne stanou úplně nicotnými. Pokud si tohle člověk uvědomí, skoro přestane plakat.

Strávila večer doma u krbu, trochu pletla a Lady jí spala u nohou. Venku zuřivě skučel vítr a déšť bušil v divokém rytmu do střechy. Pět minut před půlnocí Danae otevřela zadní dveře a podívala se na bouřku a déšť, který bičoval stromy v zahradě. Zevnitř to vypadalo, jako by skučící vítr a ostrý liják chtěly urvat každíčkou tašku ze střechy a shodit celý dům do moře. Ale jakmile Danae vyšla z domu ven, vstoupila vlastně do středu celé bouře a všechen ten rámus se uklidnil. Teprve ve chvíli, kdy stála na mokřém trávníku a cítila, jak ji vítr šlehá do tváří, začala se cítit v bezpečí.

Bouřka jako tahle si vyžadovala respekt. Respekt, který mohla Danae projevít jen tím, že si stoupla doprostřed zuřících živlů a neschovala se pod člověkem postavenou střechou a za kamennými zdmi.

Hluk to byl jiný než uvnitř v domě. Na trávu déšť dopadal měkčeji a lehce tančil na zažloutlých listech stromů. Když vítr nemohl kvílet proti oknům, bičoval skupinku starých stromů na Danaeově zahradě. Ale stromy se jen tak nedaly, neskláněly se před ním. Listí poletovalo, větve se ohýbaly, ale kmeny zůstávaly nehnutě stát.

Danae rychle přešla přes malý trávník k největšímu a nejstaršímu stromu, svému milovanému dubu s širokým kmenem. Pod korunou se skryla, opřela se o kmen a v dlani ucítila studený Ladyin čenich.

Lady se bouřek nebála – zářivé oči upínala ke své paní s naprostou oddaností a důvěrou.

Ani Danae se bouřek nebála. Stejně to měla s tmou. Lidé, kteří nikdy nepocítili čirou temnotu života samého, se začínou bát, když padne tma. Ale lidé, kteří temnotě rozumějí, dobře vědí, že nedostatek světla není žádný problém.

Oblohu prořízl blesk a Lady se při tom pohledu zachvěla.

Něco se stane, usoudila Danae. Taková prudká zářijová bouřka je znamení: objeví se tu někdo nový a v Avalonu dojde k nějaké změně.

Danae se změň dávno nebála, celý život je vlastně jedna velká změna. Nekonečná, ustavičná změna, a ona chtěla jen jediné – klid. Avšak ten stále nepřicházel.

Podzim

Kapitola první

Časné ráno patřilo k Tessiným nejoblíbenějším částem dne. O víkendu k ní ospale vlezla do postele devítiletá Kitty a přitulila se k ní a někdy – jenom někdy, protože na to často zapomínal – jí Zach přinesl do postele čaj. To se ovšem nikdy nestávalo během všedních dní, jako byl tento. To Zach zůstával zahrabaný v peřinách, dokud ho nevytáhla, že musí do školy.

„Dospívající potřebují hodně spát, mami,“ prosil ji. „Je to vědecky dokázané, četl jsem to na internetu. Ještě deset minut...“

Všechno, co prožívala se svými dvěma dětmi, v ní vyvolávalo pocit štěstí – pokud nemusel Zach zůstat po škole nebo se nedohadovala s Kitty o konzumaci jakékoli potraviny, která by třeba jen vzdáleně připomínala zeleninu. „Já prostě nenávidím brokolici a rajčata a všechny saláty, tak co!“

Kromě těchto maličkostí pro ni byla Zachova a Kittyina existence zdrojem stálého štěstí. Za všedních rán, jako bylo toto, však u ní pocit štěstí ještě zesílil. Strašně ráda vyklouzla z domu, když děti ještě spaly, a vzala Silkie, malého anglického chrta, na procházku do lesa k domu, kde vyrůstala.

Tam nahoře, kde jenom skučel vítr, jí připadalo, že jsou jediné dvě bytosti na celém světě.

Když se blížily k zřícenině opatství, Silkie se najednou otočila a běžela lадným krokem chrta přes spadané listí a větvičky ve směru k velkému sídlu. Tess na chvíli zaváhala, než ji následovala. Ačkoli sem nahoru chodila skoro každý den na krátkou ranní meditaci při pohledu na moře, přímo k Avalonskému zámku zašla jen málokdy.

Už tomu bylo skoro dvacet let, co opustila svůj domov, dívala se, jak ho kupují cizí lidé, a věděla, jak by to tátu zdrtilo, kdyby se toho ještě dožil. A přestože už uběhlo tolik času, stará bolest neztratila své ostré hroty, a tak se raději držela od domu stranou a jen málokdy se odvážila vstoupit do zahrady, natož do domu samého.

Silkie toto neobvyklé dobrodružství rozrušilo a našla si cestičku mezi křovím. Tess netušila, co fenku k Avalonskému zámku tak táhne, ale vydala se za ní a opatrně se prodírala mezi ostružiním a šípky, které nyní zcela ovládly kdysi nádhernou zahradu. Otec se tu opravdu nadřel, aby zahradu udržoval

v pořádku. Tu zahradu doslova miloval a bylo až divné, že ani Tess, ani Suki, její starší sestra, o zahradu nikdy neprojevíly sebemenší zájem. Obě dívky tenkrát na zahradničení pohlížely jako na zábavu pro staré lidi. Nyní Tess zjišťovala, že vůně čerstvě vykopané země jí připomíná s takovou láskou opečovávanou zahradu na kopci nad Vrbovou ulicí, a vždy to v ní probudilo velmi palčivý pocit ztráty.

Přestaň být tak sentimentální, napomenula se rychle. Kolik lidí se muselo odstěhovat z domu, kde se narodili!

Ano, to je správný postoj. Ukaž, že je v tobě něco ze síly a statečnosti Powerů.

Kráčela dál s odhodláním, že si udělá pěknou procházku. Klidně může dojít až k domu, podívat se na něj a zjistit, jak dalece od minule zase zchátral. Americký milionář, majitel telekomunikační firmy, který sídlo koupil před deseti lety, přišel skoro o všechny peníze a neexistovala šance, že by sem s manželkou přijel, nechal dům zrekonstruovat a uvedl jej do původního stavu z dob jeho největší slávy.

Avalonský zámek nepatřil zrovna k architektonickým skvostům, ale měl jistou majestátnost. Směsice různých stavebních stylů odrážela změny majetkových poměrů rodu De Paorů. Měli tu velký viktoriánský sál, věž v normanském stylu, do které nikdy nikdo nesměl chodit, co Tess pamatovala, protože tam hrozilo nebezpečí úrazu, a také zchátralé georgiánské křídlo. Celá budova chátrala a rozpadala se, už když Tess a Suki byly malé. Powerovi bydleli v nejmodernější části domu staré asi tak sto let; ačkoli se celkově jednalo o obrovské prostory, jedinou obyvatelnou zónou v celé budově byla kuchyň, knihovna s obloženými stěnami a obřím krbem a zadní schodiště, které vedlo k ložnicím. Majetek De Paorů se dávno ztenčil a nezbyla žádná hotovost na vybudování moderního topení. Jako dítě se Tess naučila zhasnout a dát na sebe tolik pokrývek, kolik jen našla, aby se chránila před ledovým větrem, který k domu na kopci vanul od moře. Děti z vesnice ji často škádli, jaký mají velký dům, ale když tam pak někdo zašel na návštěvu, už jí nikdy nic nevyčítal.

Ovšem nikdo z jejích spolužáků neměl na zahradě řecké bohyně, i když trochu rozpadlé a porostlé lišejníkem. Taký nikdo z nich neměl stříbrnou konvici na kávu z osmnáctého století (rodinná památka a jedna z věcí, které prodali skoro až jako poslední) a velké zaprášené olejomalby urozených předků, kteří na ně zírali z galerie.

Její otec na těch portrétech lpěl skoro až do konce, byl přesvědčený, že mají nějakou cenu.

Ale Tess už věděla své. Ani jeden z těch obrazů nevytvořil žádný známý malíř a nikdo neměl zájem platit horentní sumy za portréty cizích předků.

Přesto dům a rodinné jméno De Paorových v Avalonu něco znamenalo. A lidé Tess instinktivně zařazovali mezi elitu. Bylo jim jedno, že se na ní oblečení rozpadá a k obědu si nosí chleby s marmeládou, byla De Paorová, ačkoli příjmení si rodina už dávno poangličtila na Powerovi. Bydleli v panském sídle, její otec nosil do vesnického krámu elegantní, i když už trochu ošuntělé jezdecké oblečení a mluvil s krátkým britským přízvukem. Jen jedna jediná osoba v jejím mládí se zdála být imunní vůči věhlasu jejího jména a jejího rodu – Cashel Reilly.

Tess nikdy ničeho zpětně nelitovala. Na tohle nevěřila. K čemu to je? Minulost je plná tvrdých zkoušek, kterými si člověk musí stoicky projít, ne vzpomínek, nad kterými by člověk vzdychal. Jenže s Cashelem to bylo něco jiného.

Jaká je to ironie vzpomenout si teď na Cashela a konec jejich vztahu, když sem dnes ráno přišla rozjímat a vážně se zamyslet nad sebou a Kevinem a jejich rozchodem.

Před devíti měsíci, když se trhliny v jejich manželství už rozšířily natolik, že nemělo smysl předstírat, že neexistují, oba se s Kevinem dohodli, že by jim mohla pomoci poradna. Jedna z dobrých povahových vlastností jejího manžela spočívala v tom, že se vstřícně stavěl k nápadům, na které by jiní muži nepřistoupili ani ve snu. Nehrozilo nebezpečí, že odmítne její návrh, aby navštívili manželskou poradnu.

„Máme se rádi,“ řekl Kevin toho dne, kdy to navrhla, „ale...“

Toto *ale* zahrnovalo velmi mnoho.

Ale už spolu netrávíme volný čas. *Ale* už se nikdy nemilujeme. *Ale* vedeme vlastně oddělené životy a jsme s tím spokojení.

Poradce byl úplně skvělý a laskavý. Dokázal se do nich vcítit a netrval umírněně na tom, aby spolu zůstali za každou cenu. Jak týdny utíkaly a proběhla spousta schůzek a dlouhých rozhovorů bez konfliktních prohlášení začínajících: „*Ty vždycky...*“, Tess si začala uvědomovat pravdu, kterou předtím nechtěla vidět.

Jejich manželství skončilo. S Kevinem žila jako s bratrem, a přesně tak už si připadala celé roky.

Nepanovala mezi nimi žádná divoká vášeň. A pokud měla být úplně upřímná, vůbec nikdy mezi nimi ani nebyla. S Kevinem začala chodit, protože se cítila sama. Tehdy ve třiačtyřiceti byla velmi romantická, zranitelná a citlivá. Teď, v jedenačtyřiceti, už nesnila o tom, že ji přijede zachránit princ na bílém koni. Nikdo nikoho totiž nezachrání, to Tess dávno zjistila. Člověk se musí zachránit sám. Přesto ale v koutku duše pořád toužila po tom druhu lásky, jenž jí ve vztahu s Kevinem chyběl od samého začátku. Nemůžeš oživit

lásku, která vlastně nikdy neexistovala. Toto poznání způsobilo, že zcela vystřízlivěla. Jakmile dospěla k tomuto rozhodnutí, znamenalo to, že se jejich rodina rozpadne a ona zraní Kitty a Zacha.

Celou dobu se Tess cítila provinile, protože pořád zvažovala, jestli neudělala chybu v tom, že si Kevina vůbec vzala. Ale jejich manželství jí dalo Zacha, teď už velkého a silného sedmnáctiletého hochu s kšticí tmavých vlasů, které zdědil po svém otci. A devítiletou Kitty, dokonalý obraz Suki ve stejném věku, se stejně do špičky rostlými vlasy na čele, se stejnou světle blondátou powerovskou barvou vlasů, které jí spadaly na záda jako hedvábná záclona. Dnes už Sukiina lesklá hřiva vděčila za své platinové spektrum odstínů práci kadeřnice a všem možným přípravkům. Tess měla vlasy po matce, malinko tmavě blond, tlumeně nazrzlé, a zdědila po ní i světlé řasy, které se neobtěžovala barvit, jakkoli jí k tomu Suki neustále nutila.

Kitty, Suki a Tess měly společnou jemnou stavbu kostry, srdcovitý obličej, který končil roztomilou špičatou bradou, a velké šedé oči.

Za ty roky jí Kevin mnohokrát řekl, že je krásná, jako by nemohl uvěřit, že má takové štěstí a našel si tuhle aristokratickou květinu s drobnou kostrou, dlouhýma nohama a pasem, jenž se dal obejmout prsty. Ale ona mu zas tak úplně nevěřila. Jen jednomu muži věřila, když jí tvrdil, že je krásná.

Po půl roce docházení do poradny se Tess s Kevinem dohodli na soudní odluce, ne na rozvodu, pro případ, že by se spletli. Mohlo by se totiž stát, že teprve až budou od sebe, uvědomí si, o co vlastně přišli.

„Tohle není napořád!“ vysvětloval Kevin Zachovi, který vzdorovitě mlčel, hlavu skloněnou, až mu temné kudrny spadly do očí.

„Kecy,“ zamumlal Zach dost nahlas, aby to oba rodiče slyšeli. „Podle mě je to blbina,“ znělo to spíš jako od jeho devítileté sestry než od sedmnáctiletého kluka. „Chcete se rozvést a snažíte se nám namluvit, že ne.“

„Budu bydlet jenom tady dole v ulici u babičky, v tom bytě v zadu. Ještě ho na léto nepronajala, takže je můj, nebo spíš náš,“ opravil se Kevin. „Budeš mě vídat stejně často, jako když jsem bydlel tady.“

Přišla Kitty a uvelebila se Kevinovi na klíně. Vypadala jako malé zvířátko, jak se k němu tulila.

Tess už už chtěla říct, že na to tedy zapomenou a celou tu trapnou a bolestivou záležitost s odlukou si ušetří, když se jí Kitty zadívala přímo do očí a zeptala se: „A můžeme mít teda kotě?“

Za ty tři měsíce, co se Kevin odstěhoval, Tess zjistila, že být sama matka s dětmi je trochu těžší, než očekávala. Pokud se domácích prací týkalo, připadal jí Kevin spíš jako beznadějný případ. Jenže poté, co odešel, si uvědo-

mila, jak moc rodina potřebuje dva dospělé, i když jeden z nich vypadá, že se nijak nepředře. Přišlo jí, že Kevin pomáhá moc málo. Zdálo se jí, že vždy jen přijede domů, očekává večeri, prohrábne Kitty laskavě vlasy, když dcerka přijde za matkou, aby jí podepsala úkol. Obvykle ale vynášel popelnici před vrátka, postaral se o vše, co souviselo s elektřinou, a večer obešel dům, zamkl a zkontroloval, jestli jsou zavřená okna. Teď když měla zodpovědnost za všechny tyto úkoly sama, došlo jí, že to nějakou cenu mělo, když s ní Kevin bydlel. Vždycky laskavý, vždycky s dobrou náladou, člověk, se kterým večer mohla sedět u televize. A se kterým si mohla promluvit o tom, co zažila přes den.

První týden po jeho odchodu cítila úlevu, že se konečně shodli na faktu, že se k sobě nikdy moc nehodili a jejich svazek už dlouho držely jenom děti. Pouze dočasná odluka jim mohla ukázat pravdu.

Jenže brzy si začala klást otázky: Není hloupá? Co když měli dál chodit do poradny a neměli se tak rychle rozhodnout, že rozchod je nejlepší řešení?

A je to vůbec dobré řešení? Uvažovala o tom čím dál častěji.

Silkie k ní přiběhla a lehla si jí u nohou, což znamenalo, že se začíná trochu nudit.

„Tak už půjdeme, holka?“ řekla Tess a rychle se podívala na hodinky. „Je skoro čtvrt na osm, vrátíme se domů a vytáhneme je z postele.“

Tess sem nahoru párkrát vzala Zacha a Kitty; ale ne lesem jako na svých procházkách se Silkie. Místo toho prošli velkou zrezivělou železnou bránou, kterou místní děti už dávno vyvrátily, a pak kdysi krásnou alejí mezi stromy. Chtěla, aby její děti viděly, kde se narodila a vyrůstala – se vším všudy.

„Tady jsme s tetou Suki bydlely, ještě s vaším dědečkem.“

Dědeček byl pro děti trochu neznámá postava, protože zemřel, ještě než se oba narodili. Jediný prarodič, kterého děti znaly, byla Helen, Kevinova matka. Babička Helen s nimi hrála monopoly a hrozně se zlobila, když prohrávala, a dalo se spolehnout na to, že od ní děti k Vánocům dostanou skvělé dárky.

Zachovi bylo dvanáct, když ho Tess poprvé vzala k Avalonskému zámku. Zíral na dům s úžasem a prosil ji, aby šli dovnitř a prohlédli si pokoje.

„Tady to je ale obrovské,“ vyhrkl, oči vykulené údivem. „To není vůbec jako u nás doma, mami.“

„Já vím,“ přitakala Tess vesele. Bylo těžké tvářit se bezstarostně, když ji pořád trápilo, že Avalonský zámek po celé generace vlastnila její rodina a jí už nepatří. Nešlo o velikost, o to, že jejich malý domek byl desetkrát menší, toho nelitovala. Šlo o pocit, že ztratila domov, kde byla jako dítě moc šťastná, dokud... Dokud se to všechno nezvrtlo.

Kitty byla mnohem mladší, když o dům poprvé projevila zájem.

„To je palác, mamko,“ výskala nadšeně, jakmile spolu došly až k zámku. „Sem by mohla přijet klidně princezna Popelka v nádherném kočáře taženém koňmi se stříbrnými chocholy na hlavách.“

Tess se obdivovala úžasné fantazii své krásné osmileté holčičky; v Kitty-ině světě se tahle rozpadající se a lišejníkem zarostlá ruina mohla mávnutím kouzelného proutku změnit v skvostný palác.

„Proč tady nebydlíme?“ chtěla Kitty vědět.

Tess už si na takové přímé otázky zvykla. Děti jsou totiž úplně úžasně upřímné.

„Ten dům patřil rodině mého tatínka, tvého dědečka, strašně moc dlouho, ale když ho tatínek zdědil, rodinný majetek už byl skoro celý utracený. Když jsem se narodila já, zbývalo jenom moc malinko peněz. A velké domy stojí spoustu peněz, protože vždycky někde teče střecha. Tak tvůj děda pochopil, že to bude muset prodat. Já a on jsme se měli přestěhovat do malého domku ve vesnici – do toho, co tam bydlíme teď. Jenže dědeček pak hrozně onemocněl a umřel. Tak jsem Avalonský zámek musela prodat sama a odstěhovala jsem se taky sama.“

„Teda mami,“ vyhrkla Kitty a objala ji kolem pasu. „To jsi musela být strašně smutná.“

Tess se zalily oči slzami. „No, byla jsem trochu smutná, miláčku, ale brzy se mi narodil Zach a potom ty... A jak bych mohla být smutná, když mám dva takové krásné andílky?“

„No, jo,“ přikývla Kitty, okamžitě rozveselená. „Můžu se podívat na tvůj pokojíček, mamko? Jak vypadal? Byla to princeznovská komnata?“

O tomhle všem Tess přemýšlela, když se teď ze zadní části domu prodírala přes ostružiníky za Silkie. Z úžasné bylinkové zahrady založené její praprababičkou zbyl jen obrovský porost bodláků. Zdi okolo sadu se úplně rozpadaly. Tess chápala, proč Avalonský zámek nikdo nechce koupit; byla to sice nádherná stavba usazená vysoko na kopci s výhledem na městečko i na moře, ale stálo by celé jmění udělat z ní obyvatelný dům. Brzy to se zámkem dopadne jako se starým opatstvím, stane se z něj hromada sutin a minulost bude pohřbena s ním.

Tess se v duchu okřikla. Nemá smysl plakat nad starými časy. Záleží jen na budoucnosti.

„Tak poběž, Silkie!“ vyzvala psa rychle a pak se otočila a vydala se pryč od domu. Brzy se před ní otevřel nádherný pohled na Avalonský záliv. Jak kráčela po příjezdové cestě od domu, nabírala rychlost. Dnes toho musí hodně udělat. Nemá čas utápnout se tady v minulosti.

Zachův pokoj páchl jako každé doupě pubertáka: po ponožkách a nějaké nové, zoufale laciné vodě po holení, kterou si oblíbil. Kořeněná mužská vůně se tak moc lišila od vůně malého chlapce, kterou tolik milovala.

„Je čas vstávat, miláčku!“ zvolala, zatřásla mu ramenem a položila na noční stolek vedle postele hrnek s čajem.

Jakési mručení zpod pokrývek jí dalo na vědomí, že je naživu a trochu i probuzený.

„Jestli nevstaneš, vrátím se za deset minut s mokrým hadrem,“ varovala ho. Před lety to byl jediný způsob, jak dostat z postele Suki – hodit jí studený mokrý ručník pod peřinu.

Kitty se dala vzbudit snadněji. Tess ji něžně políbila na tvář, pak vzala Kittyina oblíbeného plyšáka, kravičku Bú, zatancovala s ní na polštáři a změněným hlasem prozpěvovala: „Honem, miláčku, pojď na snídani.“

Do osmi obě děti seděly u stolu, Kitty vesele šveholila a Zach se ospale skláněl nad ovesnými vločkami.

Silkie, šťastná po procházce a snídani, ležela pod kuchyňským stolem a doufala, že někomu upadne kousek jídla.

Dalším Tessiným úkolem bylo připravit Kitty oběd a zároveň snídat a zkontrolovat, cože to vlastně včera večer vyndala z mrazáku, aby se to rozmrazilo na dnešní večeři.

„Jak to, že nespádneme ze země, když je kulatá a je ve vesmíru?“ chtěla vědět Kitty.

Tess se zamyslela. „Je to gravitací,“ řekla, „existuje takové silové pole...“

Zarazila se; nevěděla, jak to všechno vysvětlit, a snažila se z hlavy vydo-
lovat nějaká fakta. Kitty jí kladla spousty otázek. Alespoň už za sebou měly nebe a anděly, ale bála se, že brzy přijde: „Odkud se berou děti?“

„Umíš vysvětlit, proč nespádneme ze země, Zachu, miláčku?“ poprosila syna.

Zvedl oči od své misky. „Může za to gravitace... nebo Newtonův zákon? Prostě nějaké fyzikální zákony. Mě se neptej, já loni fyziku neměl!“

„Co je to fyzika?“ zeptala se Kitty. „Je to jako astrologie? Je to jako ty lidi, co předpovídají budoucnost? Julie nám vyprávěla, že její máma chodí za astrology. Říkala, že možná vyhraje v loterii, ale jenom ve středu večer... Mami, taky sázíme?“

„Ne,“ odvětila zasněně Tess. „Ale asi bychom měli,“ dodala, protože vzápětí pomyslela na stav jejich bankovního účtu.

„Mohli bychom to udělat ve středu, zaplatíme to z mého kapesného.“

„Vždyť jsi kapesné určitě dávno utratil,“ poškádlil ji Zach.

„To teda ne!“

„Ale ano.“

„Mám náhodou peníze schované v plechovce s princeznou Jasmínou!“ odpověděla Kitty povýšeně. „Spousty peněz, mnohem víc než ty.“

„Tomu bych věřila,“ poznamenala Tess, zatímco před Zacha pokládala talíř se dvěma vařenými vejci. Za poslední rok Zachovi šíleně vzrostla chuť k jídlu a doslova se cpal. Protože snídaně byla základní jídlo dne, snažila se, aby měl každé ráno nějaké proteiny, přestože jí tvrdil, že z vajec se mu „chce vrhnout“.

„Žádné zvracení se konat nebude,“ okřikla ho Tess. „Dneska máte tělocvik, musíš se pořádně najíst.“

Potom odvezla Kitty ke škole a vysadila Zacha na zastávce, načež se vrátila domů, aby strávila půlhodinku poklizením domu, než půjde do práce. Milovala pokojíčky svých dětí, když ráno odešly do školy. Dokonce i Zachovo pubertácké doupě páchnoucí ponožkami v chvatu svlečenými po sportovním utkání, které na ni číhaly špinavé pod postelí.

Kromě těch naprosto nejrušnějších dní vždycky cítila, jak jí do duše vstoupil klid a mír, jakmile vešla do pokojů svých dvou nejmilovanějších lidí.

Ten zvláštní klid vlastně vycházel z faktu, že její miláčkové tu momentálně nebyli, a tak je mohla bezpečně zbožňovat a hýčkat si myšlenky na ně, aniž se jí někdo na něco ptal, nebo ji obviňoval, že se nechová fér, že ostatní děti opravdu můžou to a to... *Copak nám nemůžeš dát nějaké kapesné dopředu?*

Kitty měla u snídaně pravdu: asi má skutečně víc peněz než Zach, ten pořád někomu něco půjčuje nebo utrácí za hlouposti.

Kittyina ložnice byla pořád ještě útočiště panenek, plyšáků s velkýma očima a lesních zvířátek ze Sylvanian family se složitými domečky. Prostě nekonečná řada holčičích hraček, které se věčně ztrácely.

„Mami, já nemůžu najít dortíčky do své cukrárny!“ opakovaně se ozývala domem stejná písnička a Tess trávila celou věčnost lezením po čtyřech s Kitty a hledáním malých plastových zákusků pod nábytkem. V roztomilé tvářičce její dcerušky se zračily obavy, že nebude mít v cukrárně co prodávat.

Dnes ráno jí Tess trochu uklidila v lesní vesničce. Pak šla zavřít pozotvřené šuplíky a uvázala závěsy na oknech. Pak teprve uklidila toaletní stolec. Tady našla důkaz, že Kitty se postupně dostává do prepubertálního období. Na toaletce se začaly hromadit stříbrné náramky, korále a holčičí parfémy v lesklých flakóncích. Zato milovaná kravička Bú už celá stářím zešedla. Avšak stále měla své čestné místo na srdíčkovitém polštářku z růžového kanafasu. To patřilo k Tessiným nejoblíbenějším činnostem, ustlat postel a posadit Bú na trůn na onen polštářek a připravit ji tak na následující noc.

Kitty si cestou do školy dokázala prozpěvovat pozoruhodně sprosté texty popových písní, až Tess někdy musela zamrkat údivem. Ale jakmile nastal čas jít spát, Kitty se opět proměnila v devítiletou holčičku, která se ráda stulí pod svou růžovo-žlutou pruhovanou pokrývkou, pevně svírá kravičku Bú a s jasnoookou nevinností dítěte čeká na pohádku před spaním.

Jakmile Tess vše uklidila, naposledy přelétla místnost láskyplným pohledem a přesunula se do Zachova pokoje. Zachovo království vymalovali modře-černou tyrkysovou barvou, ale momentálně to vůbec nebylo vidět, protože si Zach zdi polepil mnoha plakáty s hudebními skupinami, fotbalisty a jezdcí formule jedna.

Pravidlo znělo tak, že Zach si bude jednou týdně převlékat povlečení a bude trochu jezdit s luxem po podlaze. Od té doby, co u něj pod postelí Tess odhalila úspěšný pokus o pěstování hned několika druhů plísni, musel denně odnášet a vyplachovat hrnky – a vlastně to opravdu dělal.

Sešmáctiletí kluci nemají rádi, když jim máma uklízí pokoj. Patří to k procesu dospívání, stejně jako jednoho dne řeknou matkám, ať je nedrží za ruku. Tess to věděla. Poznala to hned první den, když se jí Zach pustil cestou do školy.

„Mamko – *pust' mi tu ruku!*“

Bylo mu tehdy sedm a kousek. Na svůj věk byl dost velký, tmavé střípaté vlasy měl rozčuchané, přestože mu je chvíli předtím doma pečlivě učesala.

Tess tehdy synovu ruku pustila a na svého tmavookého chlapce se usmála, ačkoli se jí začalo chtít brečet. *Už jí roste. Tak rychle!*

„Je ti to trapné?“ zeptala se s úsměvem a laskavostí v hlase jako vždy, když s ním mluvila.

Protože ho tolik milovala, umínila si, že se nebude chovat jako „opičí máma“. Ne, nebude chtít, aby plnil všechny její sny a naděje.

„Ano!“ odpověděl jí a jako důkaz své mužnosti si hodil tašku výš na rameno.

Tess se dívala, jak odchází do třídy. Ani jednou se za ní neohlédl.

O deset let později se s ní ještě dokázal obejmout. Ne každý den, ne tak, jako když byl malý chlapec. Ale pořád to byl citlivý hoch, jakkoli se teď nad ní tyčil a musel se sklonit, aby jí mohl dát pusu.

Oslovoval ji „mamčo“.

„Tak čau, mamčo,“ volal vesele, kdykoli odcházel do školy. Připomínal jí svého dědečka, jejího milovaného otce. Zach měl stejné stříbitě šedé oči s tak černými řasami, že to vypadalo, jako by je měl nalíčené řasenkou. Zdědil také patricijské rysy jejího otce i jeho uhlazenost a laskavost. Zach Power, útočník školního ragbyového týmu, byl zkrátka něžný obr. Všechna děvčata v Avalonu ho milovala. Ta, se kterými chodil na základku, na něj hleděla se

směsící náklonnosti a obdivu. Tess si toho dobře všímala. Měl charisma svého otce, jakousi nedefinovatelnou přitažlivost, jež ženy nutila pořád se na něj dívat.

Během posledních dvou měsíců Zach každý čtvrtek večer místo Kevina vynášel popelnici před vrátka, protože v pátek ráno jezdili popeláři. Kdykoli to udělal, v Tess se praly emoce – smutek a pýcha.

Velká pýcha, že se syn chová jako hlava rodiny, a zároveň smutek, že je něco takového nutné.

Z haly v přízemí zakňučela Silkie. Už se těšila na další procházku – znala denní program stejně dobře jako Tess.

Tess vzala Zachův koš na špinavé prádlo a pomalu sešla po schodech. Silkie seděla dole pod schodištěm a vypadala nešťastně.

„Jenom dám práť prádlo, hned půjdeme.“

Tess každý den chodila do práce pěšky, ať svítilo slunce nebo přšelo. Se Silkie pokaždé vyšly z domu na Rathmore Terrace zahradou (Tess si vždy plánovala, že na ní stráví mnoho hodin, ale nikdy to nesplnila) a vydaly se ven bílou brankou.

Silkie okamžitě začala tahat za vodítko a hnala se očichat sloupek branky, jestli ho snad nějaký pes na procházce neoznačoval.

„Tak pojď,“ pobízela ji Tess skoro každé ráno. „Jen se neloudej.“

V každém druhém domě v ulici bydlel nějaký Silkiin kamarád, takže se hned u domu Horace ozvalo nadšené kňučení velké dogy, která se neohrabně hnala k plotu, aby je pozdravila, a pak se líně vrátila zpět na verandu domu, kde nechávala odpočinout svým těžkým kostem; následovalo trochu divočejší vítání s Rustym, lesklou černou kolíí, která milovala hry, a Tess ji musela vždy napomenout, aby za nimi neběžela. Pak si Silkie vyměnila několik něžných psích polibků s Berniem a Benem, dvěma pudly, kteří dokázali v minutě vysypat sousedovic popelnici a vůbec způsobovali pořádný chaos a své páníčky zlobili.

Než Tess se Silkie došly na konec jejich uličky a zabočili dolů na ulici, která vedla na hlavní, Silkie ztěžka oddechovala psím štěstím.

Pak se zastavily u svatého Ethelreda, což byl nejstarší presbyteriánský kostel v zemi, kde zastavovaly autobusy s turisty, aby si návštěvníci vyfotili budovu z dvanáctého století, mechem porostlé hrobky a malé vychýlené náhrobní kameny. Hřbitov střežily tři vysoké duby, které byly podle místního odborníka staré nejméně dvě stě let. V tuto ranní hodinu byla velká dřevěná vrata pod klenutým obloukem zamčená. Farář měl přijít otevřít až v deset a po něm

nastoupila paní Farquarharová-Whiteová, aby hned začala poletovat a všechno leštit.

Za teplých letních rán si Tess našla čas, aby se Silkie zašla na hřbitov a nasávala poklid, který prostupoval toto posvátné místo. Avšak dnes foukal vítr jako na Sibiři a cuchal Tessiny světlé vlasy, takže Tess jen postála u vrat do kostela a čekala, až Silkie očichá všechny pachové stopy, jestli si sem snad netroufli zabrousit divocí králíci, a pak se obě znovu vydaly dolů uličkou.

Kolem nich občas projelo auto, někteří řidiči se usmáli nebo zamávali, jiní se tak soustředili na kolotoč svých ranních povinností, že se nijak neprojevovali.

Tess bývala nejšťastnější, když turistická sezóna začínala uvadat a město se vracelo opět do rukou místních obyvatel. S koncem školních prázdnin se kempy většinou vyprázdnily a Avalon ovládla uvolněnější poklidná atmosféra, která trvala přes podzim až do zimy.

Ne že by měla proti letním návštěvníkům nějaké námitky. Živili město a místní mládeži poskytovali zábavu a rozptýlení. Cabana-Land, kterému za jejich mladých let říkali prostě jen Kemp, se proslavil pořádáním nekonečných večírků. Pamatovala si, jak začátkem osmdesátých let strašně toužila být dlouho venku a užívat si v Kempu jako její starší sestra. Suki si nikdy nelámala hlavu se zákazy večerních vycházek, na kterých trval táta. Za letních nocí slezla vždy po okapové rouře ve svých plíšňových džínách, sandály si obula až dole. „Zkus to na mě říct, a zabiju tě!“ syčela na vyplašenou Tess, která ji sledovala z okna jejich pokojíku.

Mezi sestrami byl sedmiletý věkový rozdíl a Tess a Suki tehdy tvořily naprosté protiklady. Suki nenáviděla domácí úkoly a zůstávala vesele netečná, pokud měla nějaké problémy ve škole. Již v raném mládí zvládla umění pohupovat boky a zadkem tak, že kdykoli šla po Avalonu, muži z ní nedokázali spustit oči. Byla vyšší než Tess a po jejich dávno zesnulé mamce zdědila krásně blondaté vlasy zdobící její klenuté čelo. A plné rty, které se naučila patřičně špulit.

Naopak Tess na žádný úkol nikdy nezapomněla. Šílela strachy, že z písemky z dějepisu nedostane jedničku, a nikdy neměla maléry ani doma, ani ve škole. Byla jemnější verzí své sestry: jakoby stejný obraz, tentokrát ovšem vytvořený pomocí šerosvitu. Měla nazrzlé blondaté vlasy a skrývala v sobě určitou křehkost, která by jistě vynikla při hodinách baletu – kdyby si je ovšem Powerovi mohli dovolit.

Největší rozdíl mezi sestrami spočíval v tom, že Tess život v Avalonu milovala a Suki se nemohla dočkat, až odtamtud vypadne. Toužila po exotice

a nedokázala nikdy pochopit to, na co přišla Tess už jako dítě – že totiž pro turisty, kteří přijížděli do Avalonu ze všech možných koutů, představoval právě Avalon exotiku. Návštěvníky města okouzlovala křivolaká hlavní ulice s mnoha obchůdky s dárkovými předměty, kavárnami a jediným řeznictvím. Lidé z jiných zemí považovali za naprosto okouzlující velký kříž na hlavním náměstí, funkční pumpu a starý koňský žlab. Zářili štěstím, kdykoli z pošty vypochoďoval nějaký prošedivělý farmář jako třeba Joe McCredin v běžném pracovním oblečení. Měl ošuntělou čepici a kalhoty mu v pase držel provázek. Turistům připadalo, jako by ho vyslali z centrály cestovního ruchu jenom pro jejich pobavení.

A všichni milovali Staré časy, obchod se starožitnostmi a kuriozitami, který Tess vedla už sedmnáct let.

Tess věděla, že její obchod přežil tak dlouho, protože znala své zákazníky a rozuměla jim. Věděla, jaká je to bolest, prodávat rodinné poklady, když se člověku nedostává peněz.

„Mé rodině patřil velký dům, který byl kdysi plný úžasných starožitností,“ říkávala, „a nikdy jsme neměli ani pětník. Než mi bylo deset, otec prodal prakticky skoro všechno, co mělo nějakou cenu, včetně starých knih, nábytku a stříbra starého přes dvě stě let.“

Také jí pomáhal Zach. Tess si ho brala na své výjezdy za zákazníky už jako miminko. Seděl zabalený v sedačce a z baculaté tvářičky zírala dvě velká kukadla. Lidem se líbilo, že přijela s miminkem. Díky Zachově přítomnosti snášeli onen proces loučení se s rodinnou památkou mnohem lépe.

Většinou Tess i se Zachem pozvali na čaj, nabídli jim koláč. Po chvíli najednou odměření staří pánové rozvázali a svěřili se Tess, jak nenávidí představu, že prodají příborník nebo vázu, kterou jejich prapradědeček přivezl z Indie, ale že nemají jinou možnost.

Za svůj úspěch také vděčila své vrozené laskavosti a smyslu pro poctivost. „Nikdy pořádně nevyděláte, protože platíte moc poctivě,“ řekla jí jedna paní, která měla obrovskou radost, když zjistila, že její porcelánový servis, kompletní a neoprýskaný raný porcelán Wedgwood, má aspoň pětkrát větší cenu, než si myslela.

„Jenže nepoctivě vydělané peníze nikomu nepřinesou štěstí ani pohodu,“ vysvětlovala Tess. Prostě by nedokázala klidně spát, kdyby z někoho lstivě vylákala cenný kousek a zaplatila mu za něj málo.

Tess zabočila na hlavní ulici a jako vždy pocítila nával pýchy. Jen málo návštěvníků, kteří se tu zastavili, aby obdivovali malebná průčelí domů a výlohy obchůdků, si uvědomovalo změnu, která se ve městečku odehrála před deseti

lety. A všechno úsilí, které místní obchodníci vynaložili, aby této změny dosáhli. Donutila je k tomu výstavba obchvatu kolem města, jež zapříčinila, že auta, která městem dříve projížděla, najednou Avalon míjela. Vše tehdy rozpoutala Belle, tou dobou starostka a zároveň majitelka hotelu a lázní Avalon.

„Kempy pro karavany a krásná pláž nestačí,“ varovala je. „Musíme tohle město vylepšit, získat mu jméno, zvýraznit ho na mapě, nebo všichni zkra-
chujeme.“

Dessie Lynch, majitel baru a bufetu U Dessieho (*Přijďte na snídani a zůstaňte u nás celý den!*), s ní nesouhlasil. „Mně hospoda šlape skvěle,“ chvástal se. „Vydělávám pěkné peníze.“

„Lidi pijou v zoufalství,“ blýskla po něm Belle očima. „Až si všichni místní zkazí život a budou sedět doma na antabusu, tak nebudeš mít žádné kšefty.“

Odhodlaná starostka s pevnou vůlí vyburcovala místní obchodníky natolik, že se vydali vyčistit město, natřeli výlohy a dveře svých krámků a dohodli se na jednotném stylu – Avalon by měl být zrestaurován tak, aby vypadal jako viktoriánská vesnice. Zaměstnanci bufetu jen neochotně sundali z průčelí červený neonový poutač – a nyní vydělávali dvakrát tolik prodejem klasických ryb s hranolky, zabalených do starých novin. Radnice vyvinula velký nátlak a získala peníze na rekonstrukci kříže na náměstí a napajedla pro koně kolem něj. Nechali opravit pumpu, natřeli ji a skupina místních dobrovolníků vymýtila ostružiní, kterým zarostlo okolí zříceniny opatství a hřbitov nad městem, aby i z těchto míst vytvořili turistickou atrakci. Nenašli sice dostatek peněz na výzkum o historii opatství, takže nemohli pořídit propagační brožurky, ale pro kostel svatého Ethelreda nechali vytisknout ilustrované letáky.

Výsledkem byl vzrůst obchodu, rozkvět města a druhé funkční období pro Belle.

Tess došla k Dillonově malé samoobsluze a přivázala Silkie k zábradlí u stánku s květinami. Fenka okamžitě nasadila odevzdaný výraz, který vždy používala při podobných příležitostech. *Zoufalý opuštěný pes* – tak by zněl titulěk pod fotografií, kdyby ji někdo zvěčnil. Tess věděla, že psi nedokážou udělat větší oči, ani když se o to snaží, ale Silkie se to dařilo: dvě temné kaluže zoufalství v úzké světlehnědé hlavě.

V malé samoobsluze si Tess dala do košíku noviny a menší krabici mléka. Kývla na pozdrav několika dalším nakupujícím a pak šla ke kase, kde trůnil Seanie Dillon.

„Nádherné ráno, že, Tess?“

Seanie vždy s každým rád prohodil pár slov, ale chápal, že někdo spěchá, protože musí otevřít vlastní krám. Pro turisty, kteří měli zájem, dokázal básnit

a rozplývat se nad krásami městečka. Vyprávěl jim třeba, jak jednou napadlo tolik sněhu, že několik lidí uvízlo u něj v krámě přes noc a udělali si pěkný večírek: upekli si kuřata a chleba a vyrobili si koktejl z vína, brusinkového džusu a jakési třešňovice s prošlou záruční lhůtou.

„Nádherný den,“ odpověděla Tess. „*Prima* den, jak rád říkával můj tatínek.“

„Ach, váš tatínek, to byl skvělý člověk,“ povzdechl si Seanie.

Tess si vzala drobné nazpátek a podivila se, proč se vlastně zmínila o otci. Pak si vzpomněla – zdálo se jí o něm minulou noc, stále stejný sen, který se jí vracel. Seděl v něm na terase starého sídla s dalekohledem zaměřeným na lesy za domem a sledoval ptáky.

„Přisahal bych, že jsem před chvílí viděl sokola,“ říkával vzrušeně. Fascinovali ho všichni ptáci, ale nejvíc dravci, což ji vždy překvapovalo o to víc, že mírnějšího a laskavějšího člověka v životě nepotkala.

Kromě toho se zajímal o všechno – o politiku, umění i ostatní lidi.

Určitě by miloval Staré časy, jakkoli by se jen nerad smířoval s tím, že jeho dcera musí tak tvrdě pracovat, a přesto ve svém obchodě mnoho nevydělá. Také by se mu určitě líbil Kevin; kdyby byl naživu, nikdy by ji nenechal zahrávat si s takovými bláznivými nápady, jako je soudní odluka.

S nakoupeným mlékem se Silkie a Tess vydaly přes náměstí a pak posledních pár desítek metrů po Kostelní ulici do Starých časů. Tess kývla na pozdrav paní Byrneové a paní Lombardyové. Dámy si vyšly na ranní nákupy, což byla akce, která se spíš podobala strážní hlídce, protože jejich oči pichlavě sledovaly vše a každého. Jakmile se z květináče na náměstí odloupl kus barvy, okamžitě to běžely nahlásit Belle do hotelu.

Jedinou negativní stránku života v takové malé komunitě Tess spatřovala v tom, že bylo těžké mít tady nějaké tajemství. Když se s Kevinem rozešli, Tess to řekla popravdě jen několika málo lidem, kterým důvěřovala, a doufala, že to zastaví příval klevet. Ale kdo všechno to ví? To byla otázka. Jestlipak už paní Byrneová a paní Lombardyová zaznamenaly, co se u nich doma děje? Možná ještě ne, usoudila Tess. To by ji asi zastavily, aby jí vyjádřily své politování, a přitom by se z ní snažily vyloudit nějaké další informace.

Při té myšlence se pousmála. V Avalonu se cítila šťastná. Neměla toulavé nohy. Nepálila ji zadnice, když zůstávala na jednom místě. Ne jako Suki. To rozhodně ne.

Staré časy sídlily ve spodní části bývalého pekařství. Nahoře měla salon kosmetička a příjemná vůně relaxačních olejů na aromaterapii často pronikala až dolů. Tessin obchod sestával ze dvou velkých místností s arkýřovými okny do ulice, vzadu pak měla menší sklad a také kuchyňku, záchod a za

domem kůlnu, kde schovávala staré neprodejné zboží, s nímž se nedokázala rozloučit.

Jakmile vešly dovnitř, Silkie se vytratila ke svému pelíšku za pultem. Po dvou ranních procházkách tu bude celé dopoledne docela spokojeně spát. Tess šla rovnou do kuchyňky, kde dala vařit do konvice vodu na svou druhou dnešní kávu.

Tess svůj obchod milovala. Ne každý ovšem vnímal jeho kouzlo. Někomu klidně mohl připadat jako nejšilenější sbírka starých krámů, ale pro znalce starožitností a pro ty, kdo se chvějí blahem, když najdou čtyři lžice s motivy apoštolů převázané stužkou nebo osamělý šálek s podšálkem z porcelánu tak tenkého, že skrz něj prosvítá světlo, pro takové lidi představoval její obchod hotovou svatyní plnou pokladů.

Dopoledne utíkalo velmi rychle. Tess napůl poslouchala rádio a probírala se přitom bednou plnou zboží, které nakoupila na jedné aukci. Tímto způsobem občas získala hotové skvosty, kousky, jejichž cenu si v šíleném kolotoči exekučního prodeje nikdo neuvědomil. Některé tyto předměty potřebovaly jen trochu péče. A Tess je dokázala zrestaurovat tak, že se hned zaskvěly v celé své původní kráse. Našla třeba zašlé stříbrné náušnice, které působily jako laciné cetky, ale jakmile je pořádně vyčistila, vypadaly nádherně. Nebo filigránové šperky zapomenuté na dně jakési etuje – opatrně je nablýskala zubní pastou na kousku vaty, načež pod nánosem špíny objevila nádherné markazity, třpytivé gagáty a další vzácné kameny.

Dnes chtěla otevřít dvě krabice s různým zbožím z posledních aukcí, a když s nimi prošla kolem telefonu, všimla si, že na záznamníku bliká červené světýlko.

Někdy jí volali lidé, aby se zeptali, jestli můžou něco přinést, aby to ocenila, nebo ji třeba zvali, aby se přijela podívat, jaké starožitnosti mají na prodej.

Záznamník jí tentokrát přetlumočil zprávu, která se nahrála v devět hodin předešlého večera. „Dobrý den. Jmenuji se Carmen a pracuji pro Redmonda Suarezze na životopisné knize o rodině Richardsonových ze Spojených států. Snažím se kontaktovat Theresu Powerovou nebo...“ hlas nyní na chvíli umlkl, „... Theresu De Paorovou. Promiňte, nevím, jak se to přesně vyslovuje. Hledáme někoho, kdo zná paní Suki Richardsonovou. Jestli nám můžete nějak pomoci, prosím ozvěte se na toto číslo a my vám ihned zavoláme. Děkuji.“

Tess na chvíli úplně ztuhla. Všechny instinkty ji varovaly, že za tím je něco velmi nepříjemného a přinese to jen starosti.

Kdyby Suki věděla, že někdo pracuje na knize o Richardsonových, bohaté americké „politické aristokracii“, rodině, do které se Suki kdysi přivdala,